

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 546/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosti 1. obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED]; 2. [REDACTED], [REDACTED]; 3. [REDACTED], [REDACTED], zastúpených spoločnosťou AK MS s. r. o., Galandova 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Miloslav Šimkovič, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Cob 42/2018 z 12. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 16. augusta 2018 doručené sťažnosti 1. obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľka 1“ alebo „[REDACTED]“); 2. [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľka 2“); a 3. [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľ 3“ alebo všetci spolu aj „sťažovatelia“), ktorými namietajú porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a tiež práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Cob 42/2018 z 12. apríla 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“). Sťažnosť sťažovateľky 2 pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 1651/2018 a sťažnosť sťažovateľa 3 pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 1652/2018 boli uzneseniami ústavného súdu sp. zn. PLs. ÚS 17/2018 a sp. zn. PLs. ÚS 21/2018 z 12. septembra 2018 spolu so sťažnosťou sťažovateľky 1 spojené na spoločné konanie, ktoré je vedené pod sp. zn. Rvp 1650/2018.

2. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „žalobcovia“), v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 35 Cb 141/2012 o odporovateľnosť právnych úkonov sa návrhom z 12. septembra 2017 domáhali proti sťažovateľom nariadenia neodkladného opatrenia.

3. Žalobcovia svoj návrh odôvodnili medzi inými najmä tým, že na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 4 C 253/2007 z 22. júla 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co 315/2009 z 27. septembra 2011 (ďalej aj „exekučný titul“) sú veriteľmi [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „žalovaný v 3. rade“), a to každý z nich vo výške priznanej pohľadávky v sume 165 969,59 € (obidvaja spolu v sume 331 939,19 €, pozn.) spolu s úrokmi z omeškania v sume 11 % ročne z dlžnej sumy od 25. septembra 2007 do zaplatenia (ďalej len „pohľadávka“).

4. Žalovaný v 3. rade sa krátko po vyhlásení rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 Co 315/2009 z 27. septembra 2011 zbavil svojho majetku, z ktorého by mohla byť pohľadávka žalobcov (veriteľov) uspokojená, keď ako jediný spoločník previedol svoj obchodný podiel vo výške 100 % v spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „[REDACTED]“), na svoju manželku – sťažovateľku 2 (účasť žalovaného v 3. rade v spoločnosti [REDACTED], tak zanikla 3. októbra 2011, pozn.), ktorá tento podiel následne previedla na svojho syna [REDACTED] (ďalej len „pôvodný žalovaný v 1. rade“), ktorý sa tak stal k 30. decembru 2011 jediným spoločníkom spoločnosti [REDACTED], a sťažovateľka 2 (žalovaná v 2. rade) a žalovaný v 3. rade sa stali jej konateľmi.

5. Okresný súd preto už uznesením sp. zn. 35 Cb 141/2012 z 8. septembra 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu o predbežnom opatrení“) zakázal pôvodnému žalovanému v 1. rade scudziť alebo zaťažiť jeho obchodný podiel v spoločnosti [REDACTED] Okresný súd súčasne sťažovateľke 2 (žalovanej v 2. rade), žalovanému v 3. rade a tiež aj spoločnosti [REDACTED], ako povinnej osobe, ktorá nebola účastníkom konania vo veci odporovateľnosti právnych úkonov žalovaných v 1. (pôvodného žalovaného v 1. rade, pozn.) až 3. rade, uložil povinnosť zdržať sa akýchkoľvek právnych úkonov v mene [REDACTED], ktoré by smerovali k scudzeniu jej majetku. Okresný súd tak uznesením o predbežnom opatrení rozhodol v konaní, v ktorom sa žalobcovia domáhali odporovateľnosti, t. j. právnej neúčinnosti právnych úkonov (konkrétne zmlúv o prevode obchodného podielu) žalovaných v 1. až 3. rade

proti nim, ktoré mali byť realizované s cieľom ukrátiť žalobcov ako veriteľov žalovaného v 3. rade (pred prevodom obchodného podielu to bol prvotný vlastník [REDACTED], pozn.). Uznesenie okresného súdu o predbežnom opatrení bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Cob 295/2015 zo 16. novembra 2015 potvrdené ako vecne správne.

6. Napriek vykonateľnému a právoplatnému uzneseniu okresného súdu o predbežnom opatrení pôvodný žalovaný v 1. rade uskutočnil odplatný spätný prevod obchodného podielu vo výške 100 % v spoločnosti [REDACTED], na sťažovateľku 2 a následne 30. mája 2017 bol na základe zmluvy o zlúčení spísanej vo forme notárskej zápisnice „č. N 315/2017, NZ 16289/2017, NCRI 16624/2017 zo dňa 15.05.2017“ do obchodného registra okresného súdu zapísaný zánik spoločnosti [REDACTED], jej zlúčením so sťažovateľkou 1 ([REDACTED]).

7. Z už uvedených dôvodov uznesením sp. zn. 35 Cb 141/2012 z 9. októbra 2017 (ďalej len „uznesenie okresného súdu o neodkladnom opatrení“) okresný súd návrhu žalobcov z 12. septembra 2017 opäť vyhovel a (1.) sťažovateľke 2 (žalovanej v 2. rade) a sťažovateľovi 3 (žalovanému v 1. rade) zakázal scudziť a zaťažiť ich obchodné podiely v spoločnosti [REDACTED] alebo inak obmedziť vlastnícke právo k nim. Okresný súd súčasne (2.) sťažovateľom uložil povinnosť zdržať sa akýchkoľvek právnych úkonov v mene [REDACTED], ktoré by smerovali k scudzeniu, zaťaženiu tam označených nehnuteľností ako k inému obmedzeniu vlastníckeho práva k nim, pričom (3.) žalobcom priznal proti sťažovateľke 2 a sťažovateľovi 3 nárok na náhradu trov konania.

8. Sťažovatelia podali proti uzneseniu okresného súdu o neodkladnom opatrení riadne a včas riadny opravný prostriedok – odvolanie. Sťažnosťou napadnutým uznesením krajského súdu bolo uznesenie okresného súdu o neodkladnom opatrení v časti 1. a 2. výroku o nariadení neodkladného opatrenia ako vecne správne potvrdené a v časti 3. výroku o náhrade trov konania zrušené. Uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 13. júna 2018.

9. Sťažovatelia vo svojich sťažnostiach okrem iného uviedli:

«... Odvolací súd (zhodne s 1. Inštančným súdom) v rozpore splatnými procesnými a hmotnoprávnymi predpismi, v rozpore so základnými princípmi konania podľa čl. 1 až 18 CSP porušil jeho postupom a rozhodnutím základné právo... na súdnu a inú právnu ochranu, spravodlivý proces a právo na ochranu majetku, keď nevzal do úvahy, či právne účinky vydaného neodkladného opatrenia neobmedzia sťažovateľa (ktorý ani nie je stranou sporu!) neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah, čím je porušený tzv. princíp proporcionality. Sťažovateľ nie je v súdnom konaní účastník sporu (§ 60 CSP), napriek tomu je svojvoľným a nezákonným rozhodnutím obmedzovaný v práve pokojne užívať majetok.

... vzhľadom na predmet konania vo veci samej, sa sťažovateľa nijako právne netýka (vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu medzi žalovaným v 2. a 3. rade v zaniknutej obchodnej spoločnosti [REDAKČIA]). Podľa hmotnoprávnej úpravy ani v prípade vyslovenia neúčinnosti právneho úkonu (§ 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka) jasne vyplýva, že z obchodného majetku sťažovateľa ako obchodnej spoločnosti, v ktorej žalovaný v 3. rade nemal nikdy žiaden o obchodný podiel a nikdy nebol jej spoločníkom nemôžu byť uspokojované žiadne pohľadávky žalobcov ako veriteľov žalovaného v 3. rade. Niet preto zákonného a ústavne akceptovateľného dôvodu obmedzovania vlastníckeho práva nakladania s majetkom sťažovateľa...

... Sťažovateľ nie je procesným nástupcom zaniknutej spoločnosti ani žiadneho z predchádzajúcich žalovaných...

Odvolací súd „formalisticky“ potvrdil rozhodnutie 1. Inštančného súdu, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie nielen voči strane sporu - žalovaným v 1 a 2. rade, ale nezákonne, svojvoľne a arbitrárne aj voči sťažovateľovi ako tretej osobe - obchodnej spoločnosti [REDAKČIA], teda voči právnickej osobe, ktorá nie je, nikdy nebol a ani nemôže byť v zmysle hmotnoprávnej úpravy § 42b ods. 2 OZ sporovou stranou v konaní o vydanie neodkladného opatrenia a ani v konaní vo veci samej (o odporovateľnosť právneho úkonu na OS Bratislava I sp. zn. 35Cb/141/2012), čo aktuálny procesný predpis CSP v žiadnom jeho ustanovení neumožňuje. Rovnako nemôže byť v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou (čl. čl. 2 ods. 2 CSP) voči sťažovateľovi vedené exekučné konanie zo strany žalobcov...

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 2MCdo/9/2014 „stotožňovanie majetku spoločnosti s ručením obmedzeným so základným imaním, prípadne majetkom spoločníkov nemá oporu v Obchodnom zákonníku, ani v žiadnom inom právnom predpise, nakoľko by to bolo v rozpore s charakterom a základnou črtou spoločnosti s ručením obmedzeným ako kapitálovej spoločnosti, ktorej majetok je oddelený od majetku jednotlivých spoločníkov“...

... Pre vydanie neodkladného opatrenia... neboli vôbec splnené základné hmotnoprávne a procesné podmienky. Okrem toho, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] nie je zo zákona a ani z iného dôvodu stranou sporu, nemala žiaden priamy alebo nepriamy právny alebo majetkový vzťah s [REDAKOVANÉ], ktorého platný a účinný právny úkon... je predmetom konania na OS BA I pod sp. zn. 35C/141/2012 o odporovateľnosť PU. Podľa nižšie uvedenej ustálenej judikatúry môže byť odporovateľným právnym úkonom iba prvý úkon dlžníka, následné právne úkony iných osôb sa netýkajú konania o odporovateľnosť a nemožno sa vo vzťahu k nim domáhať vyslovenia ich neúčinnosti. Odvolací súd v tomto smere arbitrárne a svojvoľne poukazuje na zlúčenie dvoch obchodných spoločností a nezákonne z toho vyvodzuje dôvod na nariadenie neodkladného opatrenia voči sťažovateľovi napriek tomu, že k zlúčeniu došlo medzi 2 obchodnými spoločnosťami, ktoré nikdy neboli dlžníkmi žalobcov a úkon, na základe ktorého došlo k zlúčeniu nie je predmetom konania vo veci samej a podľa hmotnoprávných ustanovení Občianskeho zákonníka a ustálenej judikatúry ani byť nemôže...

... Odvolací súd pri vydaní nezákonného a svojvoľného rozhodnutia nemal ujasnené základné rozdiely medzi prevodom obchodného podielu v určitej spoločnosti a zlúčením obchodného majetku medzi 2 obchodnými spoločnosťami...»

10. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/42/2018 zo dňa 12.4.2018 boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa podľa... čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na porušenie základných ľudských práv a slobôd podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, na porušenie ľudských práv a základných slobôd podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/42/2018 zo dňa 12.4.2018 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na nové rozhodnutie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia... (trikrát, pozn.) vo výške 191,92 €, ktoré je povinný Krajský súd v Bratislave zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na bankový účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

16. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

18. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

III.

19. Ako to z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, sťažovatelia namietajú porušenie základného práva vlastniť majetok a základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa ústavy a listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru a tiež aj práva pokojne užívať svoj majetok podľa dodatkového protokolu uznesením krajského súdu.

20. Sťažovatelia namietajú arbitrárnosť, nezákonnosť a svojvoľnosť uznesenia krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu o neodkladnom opatrení, resp. jeho výroky o nariadení neodkladného opatrenia. Výsledkom vydaného neodkladného opatrenia je podľa názoru sťažovateľov flagrantné porušenie princípov právneho štátu,

keď krajský súd nezohľadnil aktuálny právny stav a na vydanie neodkladného opatrenia neboli splnené základné hmotnoprávne a ani procesnoprávne podmienky.

21. Sťažovateľka 1 tiež namieta, že (1.) nebola, nie je a ani nemôže byť v zmysle platnej právnej úpravy stranou sporu v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, ako ani v konaní vo veci samej, (2.) nie je procesným nástupcom zaniknutej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ako ani jedného zo žalovaných (3.) a ani v prípade úspechu v konaní vo veci samej nemôže byť jej majetok predmetom exekúcie na uspokojenie pohľadávky žalobcov, a preto je nezákonne obmedzovaná v nakladaní so svojím majetkom.

22. Sťažovateľka 2 vytýka, že proti nej, ako ani na jej obchodný podiel v spoločnosti [REDAKOVANÉ] nie je a ani v budúcnosti nebude možné viesť exekúciu na uspokojenie pohľadávok žalobcov, pretože nie je ich dlžníčkou a svoj obchodný podiel nenadobudla právnym úkonom, ktorý by bol odporovateľný.

23. Sťažovateľ 3 sa s osobitným akcentom na to, že je zahraničnou osobou, dovoľáva ochrany podľa § 25 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „Obchodný zákonník“) a taktiež namieta, že nebol, nie je a ani nemôže byť v zmysle platnej právnej úpravy stranou sporu v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, ako ani v konaní vo veci samej. Rovnako vytýka, že proti nemu, ako ani na jeho obchodný podiel v spoločnosti [REDAKOVANÉ] nie je a ani v budúcnosti nebude možné viesť exekúciu na uspokojenie pohľadávok žalobcov, pretože nie je ich dlžníkom a svoj obchodný podiel nenadobudol ani od pôvodného žalovaného v 1. rade, ani od žalovaného v 3. rade, t. j. právnym úkonom, ktorý by bol odporovateľný.

IV.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

24. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

25. Podľa judikatúry ústavného súdu integrálnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru jej aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Povinnosťou všeobecného súdu je preto uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06). Obdobne tak z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že právo na spravodlivé konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (m. m. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Obdobne ESLP v rozsudku *Ruiz Torija v. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B, uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.

26. Vzhľadom však na charakter námietok sťažovateľov ústavný súd tiež zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

27. Ústavný súd preto v záujme preskúmateľnosti vlastnej rozhodovacej činnosti považoval za potrebné poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu o neodkladnom opatrení:

«... Súd... poukazuje... že v období po nariadení predbežného opatrenia došlo k zmene na strane žalovaného, resp. odporcu, v dôsledku čoho je potrebné pre riadne uplatnenie a zabezpečenie nárokov žalobcov upraviť náležitosti žaloby, čo žalobcovia vykonali podaním doručeným súdu dňa 12.09.2017 a týmto návrhom na neodkladné opatrenie, ktoré súd posúdil podľa platnej právnej úpravy.

... Súd po preskúmaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia konštatuje, že v danom prípade je vysoko pravdepodobné popísaným úkonom žalovaných hrozba úkonov ako je disponovanie s majetkom, resp. obchodným podielom v rozpore so záujmami navrhovateľov - žalobcov vo veci samej. Navrhované neodkladné opatrenie je platným nástrojom na ochranu pred takýmto konaním. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti, že pán [REDAKOVANÉ] napriek nariadenému právoplatnému predbežnému opatreniu scudzil obchodný podiel v spoločnosti [REDAKOVANÉ]... v dôsledku čoho došlo k zlúčeniu spoločnosti [REDAKOVANÉ] so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] a spoločnosť [REDAKOVANÉ] týmto zanikla s právnym nástupcom [REDAKOVANÉ], ktorá vstúpila do práv a povinností spoločnosti [REDAKOVANÉ]

... V danej právnej veci bolo vydané predbežné opatrenie za účinnosti OSP, v rozsahu zhodnom ako navrhujú žalobcovia podaným návrhom, avšak v dôsledku zlúčenia a zániku spoločnosti [REDAKOVANÉ], ako aj nadobudnutiu majetkovej účasti na právnom nástupcovi [REDAKOVANÉ] zo strany žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rade, bolo potrebné pre naplnenie účelu a zmyslu neodkladného opatrenia upraviť návrh v zmysle vyššie uvedených právnych skutočností...

... Súd konštatuje, že posúdením skutkového stavu zistil, že stav zostal nezmenený a naďalej v konaní sp. zn. 35Cb/141/2012 pretrváva stav ohrozenia výkonu rozhodnutia,

tak ako ho definoval aj Krajský súd... v konaní sp. zn. 8Cob/91/2014. Súd mal osvedčené, že žalobcovia... majú právoplatne priznané pohľadávky voči žalovanému v 3. rade... Súd má za to, že je dôvodná a potrebná ochrana žalobcov pred zmarením výkonu rozhodnutia, nakoľko opätovne došlo k zmene na strane žalovaného, resp. odporcu v tomto konaní, tento krát formou zlúčenia s výsledkom, že na strane žalovaného je nový subjekt, ktorý je označený aj výlučným vlastníkom nehnuteľnosti...

Ku dňu rozhodovania o nariadení neodkladného opatrenia súd konštatuje, že daný stav vlastníctva nehnuteľnosti je v súlade s právnym stavom právneho nástupníctva v dôsledku zlúčenia spoločností, teda neodkladné smeruje voči pasívne legitimovaným osobám...

... Súd zaviazal nariadeným neodkladným opatrením aj tretiu osobu - spoločnosť [REDAKOVANÉ], nakoľko má za to, že je spravodlivé od nej požadovať zdržanie sa konania ohľadne nakladania s nehnuteľnosťou, v kontexte zmien vykonávaných v osobe vlastníka nehnuteľností, čo je predpokladateľné, že sa bude opakovať. Pokiaľ ustanovenie § 325 ods. 2 CSP predpokladá uloženie povinnosti alebo obmedzenia strane, ide vždy o stranu konania... Nemožno však vylúčiť ani nariadenie neodkladného opatrenia voči tretej osobe, ako to pôvodne predpokladalo ustanovenie § 76 ods. 2 O.s.p. To platí aj pre neodkladné opatrenie po začatí konania, v rámci ktorého je už uzavretý okruh strán (žalobca, žalovaný) a prípadným neodkladným opatrením má byť uložená povinnosť alebo obmedzenie niekomu inému. Uloženie povinnosti alebo obmedzenia tretej osoby má vždy povahu súčinnosti, ktorá je nevyhnutná vo vzťahu k predmetu konania vo veci samej. Nejde o bezprostredné plnenie povinnosti voči žalobcovi, s ktorým tretia osoba nie je v relevantnom právnom vzťahu (ktorému má byť poskytnutá procesná ochrana). Procesná pozícia tretej osoby (iba) ako súčinného subjektu je zdôraznená aj v súvislosti s prípadnou procesnou obranou žalovaného... Ak súd nariadi neodkladné opatrenie, ktoré ukladá povinnosť alebo obmedzenie tretej osobe, je túto osobu nevyhnutné považovať za stranu konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (viď komentár Civilného sporového poriadku vydaný Doc. JUDr. Marekom Števčekom PhD. a kolektívom v roku 2016 v nakladateľstve C.H. Beck, strana 1094 a 1095...

... V R 35/97, str. 270 sa uvádza, že „Jedným z predpokladov pre vyhoviecie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je jeho primeranosť a priama súvislosť s vytýkaným

zásahom do práv navrhovateľa.“ Parameter primeranosti v danom konaní súd vyhodnotil ako dostatočný s poukazom na obsah neodkladného opatrenia, ktoré nezasahuje nad primeranú mieru do práv a oprávnených záujmov žalovaných alebo do výkonu ústavného práva, akým je vlastnícke právo...

... Súd má za to, že nariadením neodkladného opatrenia s obsahom navrhovaným žalobcami by sa nenapraviteľný stav nevytvoril, nakoľko nariadením neodkladného opatrenia nie sú žalovaní nad mieru neprimeranú obmedzovaní na svojich právach. Mierou je pomer existencie právoplatne priznanej pohľadávky voči žalovanému v 3. rade a t. č. neobmedzenou možnosťou disponovania majetkom, ktorý môže byť predmetom uspokojovania žalobcov v prípade úspechu v súdnom konaní...

... súd dospel k záveru, že žalobcovia... prípustnosť a opodstatnenosť nariadenia neodkladného opatrenia osvedčili, ako aj ohrozenie výkonu súdneho rozhodnutia...»

28. Z uznesenia krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o neodkladnom opatrení, vyplýva, že krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia ďalej okrem iného uviedol:

«... Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože vykazuje známky vecnej správnosti... Odvolací súd zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci...

... K otázke pasívnej legitímácie sporových strán odvolací súd poukazuje na rozhodnutie súdu č. k. 3Cob/295/2015-239... z ktorého vyplýva zdôvodnenie pasívnej legitímácie sporových strán. Aj odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení č. k. 3Cob/295/2015-239 zo dňa 16.11.2015 uviedol, že „navrhovatelia 1/ a 2/ sú na základe rozsudku... veriteľmi odporcu 3/ (██████████)...“ je preukázané, že účasť odporcu 3/, ako jediného spoločníka obchodnej spoločnosti ██████████ zanikla ku dňu 3.10.2011 v dôsledku prevodu obchodného podielu vo výške 100 % na odporcu 2/ (██████████). Od 30.12.2011 je jediným spoločníkom označenej spoločnosti odporca 1/ (██████████), na ktorého previedol odporca 2/ predmetný obchodný podiel, pričom

odporcovia 2/ a 3/ sú konateľmi spoločnosti. Odvolací súd sa s týmito závermi odvolacieho súdu v predchádzajúcom konaní stotožnil.

... odvolací súd dodáva, že o vystúpení pôvodného žalovaného v 1. rade [REDACTED] a vstupu do konania ako žalovaného v 1. rade [REDACTED] rozhodol súd uznesením č. k. 35 Cb/141/2012-334 zo dňa 9.10.2017, voči ktorému odvolanie nie je prípustné. Nakoľko [REDACTED] je spoločníkom v spoločnosti [REDACTED], ktorá je právnym nástupcom spoločnosti [REDACTED], je žalovaný v 1. rade pasívne legitimovaný. Odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle § 80 CSP subjektom disponujúcim procesnou aktivitou pri zmene strán je výlučne žalobca, pričom žalobca je oprávnený navrhnúť zmenu bez ohľadu na to, či došlo k zmene aktívnej alebo pasívnej legitimácie. Súhlas toho, kto má vstúpiť namiesto žalovaného nie je potrebný. Ten, kto vstupuje do konania, prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu.

... odvolací súd zdôrazňuje, že obchodný podiel spoločníka s.r.o. predstavuje všetky práva a povinnosti spoločníka a im zodpovedajúcu účasť na spoločnosti. Rozsah účasti ako spoločníka na spoločnosti sa určuje podľa výšky podielu, teda pomeru podielu voči podielom ostatných spoločníkov v spoločnosti. Nakoľko zo správania odporcu v 3. rade bolo preukázané, že bezprostredne po tom, ako sa dozvedel o výsledku základného sporového konania medzi ním ako žalovaným a žalobcami, previedol svoj 100 %-tný obchodný podiel v spoločnosti [REDACTED], ktorá bola až do zániku a zlúčenia so spoločnosťou [REDACTED], výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, na blízke osoby. Je nesporné, že tým spôsobil nemožnosť postihnúť exekúciou predmetný obchodný podiel.

... Odvolací súd dodáva, že exekúciou možno postihnúť aj obchodný podiel v obchodnej spoločnosti...

... odvolací súd podotýka, že spoločnosť [REDACTED] zanikla v dôsledku zlúčenia... V zmysle § 69 OBZ zlúčenie je postup, pri ktorom na základe zrušenia bez likvidácie dochádza k zániku jednej spoločnosti alebo viacerých spoločností, pričom imanie zanikajúcej spoločnosti prechádza na inú už jestvujúcu spoločnosť, ktorá sa stáva právnym nástupcom zanikajúcej spoločnosti... Spoločnosť [REDACTED] je teda právnym nástupcom zaniknutej spoločnosti [REDACTED]. Ak budú žalobcovia v konaní o odporovateľnosť právnych úkonov úspešní, budú mať možnosť prostredníctvom obchodného podielu žalovaného v 3. rade ovplyvniť predaj nehnuteľností založených

sudcovským záložným právom... Záložné sudcovské právo je právom vecným, to znamená, že nepôsobí iba voči osobe, ktorej súd zriadi sudcovské záložné právo, ale aj voči tretím osobám.

... nie je dôležité, či pán [REDAKOVANÉ] obchodný podiel previedol na tretiu osobu alebo uskutočnil odplatný spätný prevod na pôvodného vlastníka - žalovaného v 2. rade. Rozhodujúce je, že svojím konaním znemožnil žalobcom uskutočniť výkon exekúcie voči žalovanému v 2. rade.

... odvolací súd dodáva, že v tomto konaní bol právoplatne skutkovo identický stav v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, kde súd nariadil neodkladné opatrenie. Žalovaní preto mali legitímne očakávať, že súd naplní princíp právnej istoty, keď rozhodne rovnako, ako rozhodol v právoplatnom konaní o nariadenie neodkladného opatrenia.

... pretrváva stav potreby a dôvodnosti nariadenia neodkladného opatrenia... Potreba vydania neodkladného opatrenia je tá, že v období po nariadení predbežného opatrenia došlo k zmene na strane žalovaného, v dôsledku čoho je potrebné pre riadne uplatnenie a zabezpečenie nárokov žalobcov upraviť náležitosti žaloby, čo žalobcovia vykonali podaním doručeným súdu dňa 12.09.2017 a týmto návrhom na neodkladné opatrenie, ktoré súd ako aj odvolací súd posúdil podľa platnej právnej úpravy...»

29. V nadväznosti na citované považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že aj v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného (predtým predbežného) opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

30. Ústavný súd poukazuje ďalej na to, že účelom neodkladného opatrenia je iba dočasná úprava práv a povinností. Všeobecný súd neodkladné opatrenie môže nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania neodkladného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Neodkladné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania (strán sporu), pričom predstavujú opatrenia, trvanie ktorých je obmedzené a môže byť kedykoľvek na návrh zrušené.

31. Po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľov, podľa ktorej na vydanie neodkladného opatrenia neboli splnené hmotnoprávne ani procesnoprávne podmienky, nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu je v súlade s § 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), keďže krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením, ktoré formuloval okresný súd a ktoré je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé a zrozumiteľné, a konanie nevykazuje znaky podstatných pochybení procesného charakteru. Navyše krajský súd reagoval aj na odvolacie námietky sťažovateľov, ktoré mali pre rozhodnutie o veci rozhodujúci význam, a tak na zdôraznenie správnosti uznesenia okresného súdu o neodkladnom opatrení uviedol aj ďalšie dôvody, ktoré ho viedli k jeho potvrdeniu, preto ústavný súd nevidí žiadny relevantný dôvod na prehodnocovanie záverov rozhodnutí všeobecných súdov. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP bola totiž odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia, pričom možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia bola podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke. Uvedené je v posudzovanej veci nesporné. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom,

z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok.

32. Napokon podľa názoru ústavného súdu už okresný súd dal jasnú, zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď s poukazom na (predchádzajúcim) právoplatným uznesením okresného súdu o predbežnom opatrení uložený zákaz scudzenia obchodného podielu pôvodného žalovaného v 1. rade vo výške 100 % v spoločnosti [REDACTED], a ďalej na to, že pôvodný žalovaný v 1. rade napriek tomuto zákazu svoj obchodný podiel odplatne previedol späť na sťažovateľku 2, čo následne vyústilo k zániku spoločnosti [REDACTED], jej zlúčením so spoločnosťou [REDACTED], okresný súd celkom logicky a o to viac ako predtým považoval budúci nútený výkon exekučného titulu postihnutím obchodných podielov, resp. toho, čo na základe prípadne odporovateľných, t. j. súdom proti žalobcom za neúčinne určených, právnych úkonov ušlo z majetku žalovaného v 3. rade (dlžníka), za bezprostredne a reálne ohrozený a dospel k záveru potrebe návrhu žalobcov na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovieť.

33. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľky 1 ([REDACTED]), okresný súd už v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že [REDACTED] síce nie je stranou sporu vo veci samej, avšak ako tretiu osobu – hmotnoprávnu nástupkyňu [REDACTED], ktorá sa práve dôsledkom zlúčenia stala výlučnou vlastníčkou nehnuteľností pôvodne vo vlastníctve [REDACTED], ktorých hodnota je popri iných jedným z podstatných determinantov majetkovej hodnoty obchodných podielov, je túto spoločnosť ([REDACTED]) na účely konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nevyhnutné považovať za stranu sporu a s cieľom odvrátenia bezprostrednej a reálnej hrozby zmarenia uspokojenia pohľadávky žalobcov postihnutím obchodných podielov, resp. toho, čo ušlo z majetku dlžníka (žalovaného v 3. rade) na základe právnych úkonov, ktoré by prípadne mohli byť rozhodnutím vo veci samej určené za také, ktoré sú proti žalobcom neúčinné (odporovateľné), ju (sťažovateľku 1) v rámci exekúcie neodkladným opatrením dočasne obmedzil v práve s týmito nehnuteľnosťami nakladať. Podľa názoru ústavného súdu je tento záver plne ústavne udržateľný. Uvedené platí o to viac, že uznesením okresného súdu

o neodkladnom opatrení sa sťažovateľke 1 v žiadnom prípade neodňalo vlastnícke právo ani jej nebolo znemožnené užívať nehnuteľnosti naďalej na podnikateľské účely a toto uznesenie ju obmedzuje iba do tej miery, ktorá sa javí byť primeranou vo vzťahu k výške žalobcom právoplatne priznanému peňažnému nároku a jeho príslušenstvu.

34. V súvislosti s námietkou sťažovateľov spočívajúcou v tvrdení, že nemôžu byť stranou sporu, ústavný súd zdôrazňuje, že pánom sporu (*dominus litis*) je žalobca (v preskúmvanej veci žalobcovia), a teda práve žalobca je ten, ktorý v žalobe druhú stranu sporu označí, na čo súhlas druhej strany sporu nijako nie je potrebný. Byť stranou sporu je „iba“ vecou procesnej subjektivity, t. j. spôsobilosti byť účastníkom konania, toho, koho za (druhú) stranu sporu označil žalobca, a nie vecou jeho pasívnej vecnej legitímácie, ktorá vypovedá o tom, či žalovanému v skutočnosti svedčí alebo nesvedčí hmotnoprávna povinnosť alebo právo, o ktoré je žalovaný, a zistenie tejto otázky je predmetom samotného (dokazovania) súdneho konania o veci samej, v závislosti od vyriešenia ktorej súd napokon žalobe vyhovie alebo ju zamietne. Inými slovami povedané, v prípade sťažovateľov byť stranou sporu nijako nie podmienené tým, či napokon právne úkony, ktorých vyslovenia neúčinnosti sa žalobcovia svojou žalobou domáhajú, po vykonanom dokazovaní rozhodnutím (rozsudkom) o veci samej za neúčinné budú alebo nebudú určené. V súvislosti so sťažovateľkou 1 sa žiada podotknúť, že aj keď v záhlaví uznesenia okresného súdu o neodkladnom opatrení, ako ani v záhlaví uznesenia krajského súdu nie je ako sporová strana označená, vo výrokovej časti uznesenia okresného súdu o neodkladnom opatrení sa jej, teda „... spoločnosti [REDAKOVANÉ]...“, ako strane konania o neodkladnom opatrení – tretej osobe výslovne uložila povinnosť a z toho, ako aj z odôvodnenia týchto rozhodnutí je nepochybné, že neuvedenie jej označenia v ich záhlaví je len formálnym pochybením všeobecných súdov bez akéhokoľvek vplyvu na ústavnú udržateľnosť ich skutkových a právnych záverov (vo vzťahu k sťažovateľovi 3 ako strane sporu pozri tiež uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 27/2018 z 18. januára 2018).

35. Pokiaľ sťažovatelia v sťažnosti tvrdia, že odporovať je možné len právnomu úkonu uzavretému iba s dlžníkom, a teda, že akékoľvek ďalšie nasledujúce právne úkony už nie sú odporovateľné, ústavný súd nad rámec vlastnej argumentácie poznamenáva,

že v zmysle § 42b ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v rozhodujúcom období právo odporovať právnomu úkonu možno uplatniť nielen proti osobám, ktoré s dlžníkom (žalovaným v 3. rade) dojednali odporovateľný právny úkon, ich dedičom alebo právnym nástupcom, ale aj proti tretím osobám, ak im boli známe okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právneho úkonu proti ich predchodcovi.

36. V súvislosti s námietkou sťažovateľky 2 a sťažovateľa 3 spočívajúcou v tvrdení, že proti nim, ako ani na ich obchodný podiel v spoločnosti [REDAKOVANÉ] nie je a ani v budúcnosti nebude možné viesť exekúciu na uspokojenie pohľadávok žalobcov, pretože nie sú ich dlžníkmi a svoj obchodný podiel nenadobudli právnym úkonom, ktorý by bol odporovateľný, ústavný súd dodáva, že inštitút odporovateľnosti v zásade slúži potrebám exekučného konania, pretože jeho účelom je umožniť veriteľovi (žalobcom), ktorý má proti dlžníkovi (žalovanému v 3. rade) vymáhateľnú pohľadávku, domôcť sa v exekúcii uspokojenia tejto pohľadávky z majetku (vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt), ktorý ušiel dlžníkovi v dôsledku jeho odporovateľného právneho úkonu. Inak posúdenie toho, či daný právny úkon je alebo nie je odporovateľný, je predmetom konania vo veci samej, a nie konania o nariadenie neodkladného opatrenia, ktorého účelom je v danej veci iba zabezpečenie budúceho výkonu exekučného titulu v prospech žalobcov do ukončenia konania vo veci samej. Rozhodnutie, ktorým súd odporovacej žalobe vyhovie, t. j. určí, že proti veriteľovi je dlžníkom urobený právny úkon, ktorý ukracuje uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, neúčinný, je nevyhnutným podkladom na to, aby sa veriteľ na základe exekučného titulu vydaného proti dlžníkovi mohol domáhať vykonania exekúcie postihnutím toho, čo odporovateľným (neúčinným) právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, pričom to, čo ušlo z dlžníkovho majetku nemožno zužovať len na predmet právneho úkonu, ktorý bol vyhlásený za právne neúčinný (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 5/2008 z 30. júna 2008 zverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 45/2008 ZSP). Návrh na vykonanie exekúcie v takomto prípade smeruje nie proti dlžníkovi – osobe, ktorá je podľa exekučného titulu zaviazaná, ale proti tomu, s kým alebo v koho prospech dlžník právny úkon urobil. A teda rozhodnutie súdu, ktorým je vyhovené žalobe o určenie, že právny úkon dlžníka je proti veriteľovi neúčinný, predstavuje podklad na to, že sa veriteľ môže na základe titulu spôsobilého na exekúciu

(exekučného titulu) vydaného proti dlžníkovi domáhať vykonania exekúcie postihnutím toho, čo odporovaným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a to nie proti dlžníkovi samotnému, ale proti osobe, v ktorej prospech bol právny úkon urobený (pozri tiež uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 751/2016 z 25. októbra 2016).

37. Zároveň je na tomto mieste aktuálnym aj zamyslenie sa nad tým, či zánikom obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], jej zlúčením s obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], resp. pri zápise tejto právne významnej skutočnosti do obchodného registra, nedošlo k porušeniu už v tom čase účinného predbežného opatrenia, a nad prípadnými právnymi následkami tohto porušenia, keďže pri splynutí obchodných spoločností dochádza aj k prevodu majetku splynutím zanikajúcej obchodnej spoločnosti na novú obchodnú spoločnosť, čo práve (predchádzajúce) predbežné opatrenie zakazovalo.

38. Sťažovateľ 3 sa vo svojej sťažnosti tiež dovoľáva ochrany podľa § 25 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého majetok zahraničnej osoby súvisiaci s podnikaním v Slovenskej republike a majetok právnickej osoby so zahraničnou majetkovou účasťou podľa § 24 ods. 1 sa môže v Slovenskej republike vyvlastniť alebo vlastnícke právo obmedziť len na základe zákona a vo verejnom záujme, ktorý nemožno uspokojiť inak, pričom proti takému rozhodnutiu možno podať opravný prostriedok na súde. Tu však ústavný súd podotýka, že citovaným ustanovením sa vykonáva zásada ustanovená v čl. 11 ods. 4 listiny, t. j. že vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné len vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za náhradu, a teda v prípade § 25 ods. 1 Obchodného zákonníka ide o ustanovenie upravujúce podmienky vyvlastnenia ako inštitútu správneho práva predstavujúceho prejav realizácie výkonnej moci v štáte prebiehajúceho pred správnym orgánom, a nikdy nie pred súdom (ten plní v procese vyvlastnenia „iba“ prieskumnú funkciu), ktorý končí vydaním správneho aktu. V kontexte preskúmvanej veci nariadeného neodkladného opatrenia aj podľa presvedčenia ústavného súdu ide o námietku zjavne irelevantnú.

39. Ústavný súd vo svojej judikatúre k otázke svojej právomoci stabilne uvádza, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani

mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09). Ústavný súd je súčasne vo svojej judikatúre zdržanlivý v prieskume uznesení, ktorými sa rozhoduje iba o neodkladných (predbežných) opatreniach (II. ÚS 261/2013).

40. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v nadväznosti na odôvodnenie uznesenia okresného súdu o neodkladnom opatrení ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom objasnil skutkový základ veci a aplikáciu právnej úpravy neodkladného opatrenia, ktorá nie je v rozpore s jej zmyslom a účelom. Nesúhlas sťažovateľov s uznesením krajského súdu nemôže sám osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

41. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

42. Sťažovatelia namietané porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu odôvodňovali porušením ústavno-procesných princípov vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd uvádza, že keďže namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1

ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, resp. aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nezistil, je sťažnosť sťažovateľov aj v tejto zostávajúcej časti zjavne neopodstatnená.

43. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

44. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2018